

Όπως τυχαίως έπεσα πάνω στην εικόνα του οχήματος που επικράτησε στη φετινή ανάβαση Pikes Peak. Ως αγώ να στα σύννεφα, τον περιγράφουν και έχουν δίκιο. Από τους παλαιότερους στο στερέωμα που ακόμα αντέχει. Η πρώ τη διοργάνωση; λίγο πριν μπουν οι Η.Π.Α. στον πρώ το Μεγάλο Πόλεμο το 1916.

Έκτοτε με εξαίρεση τα διαστήματα '17 – '19 και '42 - '45, τότε που ο θείος Σαμ έκανε ότι έπρεπε προκειμένου να διαδεχθεί την Βρετανική αυτοκρατορία στα κουμάντα τούτου του κόσμου, η ανάβαση είναι εκεί παρούσα, περιμένοντας σχεδόν κάθε όχημα με τροχούς, κάθε χειριστή με ανησυχίες.

Με μήκος 19,99 χιλιόμετρα, 156 στροφές, εκκίνηση από τα 1.440 μέτρα, τερματισμό στα 4.277 από το επίπεδο της θάλασσας και μέση κλίση 7,92% ήταν, είναι, μια πρόκληση. Ο πρώτος νικητής το '16 χρειάστηκε σχεδόν 21 λεπτά για να διασχίσει την απόσταση. Στον πρώτο, μετά τον δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, αγώνα, το'46 ο χρόνος είχε κατέβει στα 15':28''.

Τόσο σε επίπεδο οδηγών όσο και αυτοκινήτων οι Αμερικανοί κυριαρχούσαν μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του '80. Το '85 οι Γερμανοί από το Ingolstadt πήραν την Γαλλίδα και έφτασαν μέχρι το Colorado. Η Μ. Mouton όχι μόνο κέρδισε τον αγώνα, αλλά έσπασε την υφιστάμενη επίδοση. Με Quattro. Στη συνέχεια, το γάντι σήκωσε Ο Γερμανός. Ήρθε λοιπόν ο Walter Rohrl και κατέβασε άλλα 22 δεύτερα το χρόνο του Unser, φθάνοντας τον στα 10:47.850.

Η Ευρωπαϊκή κυριαρχία, ολοκληρώθηκε την επόμενη χρονιά, το '88 όταν οι Γάλλοι έφεραν ένα 405 Turbo 16 και έβαλαν στο μπάκετ τον Ari Vatanen. Είναι εκείνες οι εικόνες που

σηκώνει ο αθεόφοβος την παλάμη του για να μην τον τυφλώσει ο ήλιος. Θα σπάσει το ρεκόρ του Γερμανού για μόλις 630 χιλιοστά του δευτερολέπτου! (10:47.220)

Μέχρι το κλείσιμο του αιώνα θα κυριαρχήσει ο ΝεοΖηλανδός Rod Millen με τετρακίνητη Celica, τόσο σε επίπεδο νικών (πέντε) όσο και ρεκόρ αφού θα το κατεβάσει στο 10:04.060. Αυτή την επίδοση αποτελεί και την καλύτερη που επιτεύχθηκε ποτέ στην χωμάτινη διαδρομή. Διότι μέχρι τότε το σύνολο των 19,99 χιλιομέτρων της ανάβασης ήταν χώμα. Καλό, λείο, αφεγάδιαστο χώμα του Colorado.

Ιούλιος 2000. Τα ηλεκτρικά τότε ήταν μια γραφική νότα, που δεν κατάφερε να αντικρύσει την καρώ σημαία. Στις μέρες μας είναι κυρίαρχα.

Μέχρι που τμηματικά όλη η διαδρομή καλύφθηκε με άσφαλτο. Και ο αγώνας δεν ήταν πια ίδιος. Πριν 18 χρόνια είχα την τύχη να βρεθώ εκεί, την ημέρα της Αμερικάνικης ανεξαρτησίας, όπου κατά παράδοση διεξάγεται ο αγώνας.

